

Chỉ Muốn Bên Anh Như Thế Mãi Cho Đến Già

Contents

Chỉ Muốn Bên Anh Như Thế Mãi Cho Đến Già	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16

Chỉ Muốn Bên Anh Như Thế Mãi Cho Đến Già

Giới thiệu

Editor: SetohThể loại: Hiện đại, 1v1, tình hữu độc chung, ngọt ngào ấm áp, không ngược, HETruyện kể về quá trình chu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chỉ-muon-ben-anh-nhu-the-mai-cho-den-gia>

1. Chương 1

Lục Xuyên thức dậy, lập tức nhìn sang Cố Triệt ở bên cạnh. Vẫn là dáng vẻ muốn ngủ đến thiên hoang địa lão (1) như trước, nằm tứ ngưỡng bát xoa (2) trên giường. Lục Xuyên bắt đầu dỗi chọt chọt vào mũi anh, rồi đứng dậy làm bữa sáng.

Mặc dù bình thường cố Triệt vẫn biểu hiện quyết tâm ‘Anh cũng muốn làm bữa sáng cho em’ với cậu, nhưng Lục Xuyên biết, nếu tin lời của anh, chắc chắn bản thân mình đã chết đói.

Ở trong phòng bếp khoảng mười phút, trên lưng lại truyền đến nhiệt độ quen thuộc.

“Dậy rồi?” Lục Xuyên không quay đầu lại.

“Ừm.” Cố Triệt cắn cắn tai cậu. “Sớm vậy.”

“Không sớm. Anh mà dậy trễ chút nữa chắc sẽ bị muộn.”

“Không sao, anh rất nhanh.”

Lục Xuyên xoay người, đẩy Cố Triệt ra ngoài, “Đừng có lúc nào cũng hi sinh bữa sáng. Mau đi rửa mặt, chuẩn bị xong là có thể ăn ngay.”

“Tuân lệnh!”

Cố Triệt hôn trộm một cái lên môi Lục Xuyên, sau đó chạy vào phòng vệ sinh.

“Anh thật là...” Lục Xuyên nhìn dáng vẻ đó của Cố Triệt, lẳng lặng cảm nhận, nhiều năm như thế vẫn vậy.

Lục Xuyên và Cố Triệt bắt đầu biết nhau từ đại học.

Cùng năm nhất, cùng ngành, nhưng khác lớp. Lần đầu tiên Lục Xuyên chú ý đến Cố Triệt là vào giờ điểm danh trong lớp bắt buộc của cụ Trương nổi tiếng tàn ác nhất, Cố Triệt đã nhanh chóng thay đổi sáu cách trả lời khác nhau.

Người này thật thần kì —— lúc đó không chỉ có Lục Xuyên, mà tất cả những bạn học khác có mặt ở đó đều ngưỡng mộ như vậy.

Nhưng ngưỡng mộ cũng chỉ dừng lại ở ngưỡng mộ, Lục Xuyên không có hứng thú khác với anh.

Không phải dáng vẻ của Cố Triệt khó coi, mà là bởi vì tốc độ di chuyển của anh đã vượt ra khỏi khả năng để người khác có thể ngắm kĩ bề ngoài của anh. Cứ thế mãi cho đến lần thứ hai bọn họ gặp nhau, Lục Xuyên không nhận ra anh là Cố Triệt thần kì đó nữa.

Đó là một lần vô tình gặp nhau trên đường.

Cố Triệt đột nhiên đứng trước mặt Lục Xuyên chào cậu: “Chào cậu, Lục Xuyên.”

Sau đó Lục Xuyên ngẩn ra, hỏi: “Anh là ai?”

“Tôi là Cố Triệt.”

“Cố Triệt?” Lục Xuyên cố gắng nhớ lại, “À, hoá ra anh là Cố Triệt thần kì!”

“Thần kì? Sao tôi không biết mình nổi tiếng như vậy.”

Thế là, dưới sự hào hứng truy hỏi của Cố Triệt, Lục Xuyên kể lại lần điểm danh đó. Cố Triệt hiển nhiên là một kẻ ‘phạm tội nhiều lần’, nghe thành tích của mình xong chỉ qua loa nói một câu “Ra là chuyện nhỏ đó”, giống như anh còn muốn khoe chuyện gì đó lăm liết hơn.

“Mà anh tìm tôi có việc gì sao?”

Nghe thấy câu hỏi này, Cố Triệt bỗng thấp giọng, “Tôi muốn nhờ cậu giúp đỡ.”

“Giúp đỡ?”

“Là giúp tôi học. Lăn lộn suốt một học kì, mấy anh em trong kí túc xá bọn tôi đều thay phiên nhau lên lớp, một người điểm danh giúp một đám.” Cố Triệt trừng mắt, “Vậy nên không học được gì, không có ý nghĩa gì cả.”

Lục Xuyên nghe đến đó mới hiểu ra vì sao Cố Triệt muốn tìm cậu.

Thành tích của Lục Xuyên vẫn luôn dẫn đầu trong lớp. Năm nhất đại học, mọi người ai cũng vừa mới thoát khỏi bàn tay tàn ác của thi đại học nên việc đầu tiên muốn làm là quên đi phương pháp học tập bất thường của lớp mười hai, vui cuộc sống hữu hạn của mình vào trong vui chơi. Ngay cả những người có chút tự giác học tập vừa vào đại học cũng không biết mình nên học thế nào.

Mà lúc đó, Lục Xuyên lại giống như một loài hoa kỳ lạ, kể từ khi tham gia quân huấn, cậu bắt đầu giữ thói quen thức dậy vào năm giờ rưỡi mỗi buổi sáng, lên sân thượng học tiếng Anh nửa tiếng, sau đó sẽ thoải mái xuống lầu rửa mặt với mọi người, đến nhà ăn ăn bữa sáng xong lại đến thao trường tập hợp. Nếu là con gái thì cũng không có gì ngạc nhiên, dù sao con gái vẫn luôn chịu khó hơn con trai vài phần. Con trai tính tình buông thả, có thể ngồi xuống đọc sách đã hiếm, người có thói quen tự giác dậy sớm học bài như cậu chắc là chỉ có một.

Sau khi gần như quen được mọi chuyện, Lục Xuyên ngoại trừ tham gia một vài hoạt động cần thiết ra thì đa số cậu đều dành thời gian học tập. Đường nhiên quan hệ với bạn bè cùng kí túc cũng không tệ, thật ra thỉnh thoảng mọi người cũng đi liên hoan, hát hò hoặc là uống ít rượu. Nhưng phần lớn thời gian cậu đều ở thư viện. Hai địa điểm chính của cậu là phòng học và thư viện. Với cuộc sống làm việc và nghỉ ngơi tiêu chuẩn, nghiêm túc như thế, cộng thêm khuôn mặt sạch sẽ thanh tú, Lục Xuyên không cần giữ bất kì chức vụ nào trong lớp cũng nhanh chóng ‘được hoan nghênh’.

Kí túc xá của đại học và trường cấp ba không giống nhau, kí túc được chia theo ngành và lớp, trên cơ bản là các ngành và các lớp có quan hệ không tệ, mà khoa văn vốn có xu thế nữ nhiều nam ít, các nam sinh

càng nhanh chóng túm tụm lại với nhau, cho nên nếu có tin tức gì mới thì nó sẽ vượt qua khỏi ranh giới lớp học, khiến mọi người đều biết.

Thế là bạn Lục Xuyên lập tức trở nên nổi tiếng.

“Tạm thời gấp một chút cũng không sao. Sáu mươi điểm rất dễ, dù sao giảng viên cũng không thể đuổi học hết mọi người.”

“Sáu mươi điểm cũng không được.”

“Không được?” Nụ cười của Lục Xuyên hơi cứng lại, không phải tên này có yêu cầu hơi cao rồi sao? Nếu yêu cầu cao như vậy, sao không học sớm một chút?”

“Tôi muốn chuyển ngành, phải đạt top 3.”

“... Cho dù tôi có đồng ý giúp anh học đi nữa, tôi cũng cảm thấy mong muốn vượt qua trăm điểm trong vòng một tháng của anh... ừm... hơi khó.” Với kiểu người có can đảm thách thức những chuyện không thể này, Lục Xuyên luôn có chút... thông cảm không rõ, đó đã là từ nhả nhận nhất mà cậu chọn ra.

Lời độc thoại thật sự trong lòng cậu chính là: Tên ngu ngốc anh còn kéo tôi cùng làm chuyện ngu ngốc, nhạt.

Nghĩ thì cũng phải, nếu như loại người lặn lội suốt học kì như anh ta mà có thể thi tốt, vậy chắc những bạn học chịu khổ hơn anh ta phải đập đầu vô đầu hủ hết?

Bắt đầu từ khi đó, Lục Xuyên có hơi ghét Cố Triệt.

“Tôi sẽ cố gắng. Tôi nhất định sẽ cố gắng, chỉ cần cậu giúp tôi là được.” Nói xong, Cố Triệt còn có chút buồn bực vò vò tóc, gương mặt sạch sẽ đẹp trai có hơi luống cuống, “Văn học gì đó tôi thật sự không hiểu nổi, vừa xem đã thấy nhức đầu, vậy cậu giúp tôi đi. Không phải tôi không muốn học, mà là mỗi lần mấy ông thầy mở miệng thì Chu công lại tới tìm tôi.”

Những lời này của Cố Triệt là thật. Lúc đầu anh bị trao đổi đến ngành Trung Văn nên đã sớm có dự định chuyển ngành, vừa mới vào trường đã tìm người hướng dẫn hỏi chuyện này, người kia trả lời yêu cầu không thể thay đổi chính là phải được top 3, còn những hi vọng khác đều có thể thương lượng lại. Cố Triệt đã từng ôm cái suy nghĩ ngưỡng vọng mình là người thô kệch nhất định không thể học được trung Văn, vừa vào chuyên ngành lập tức ‘ngủ say’. Anh không hiểu, thật sự không hiểu gì cả.

Có thể là do vẻ mặt Cố Triệt khá là chân thành, hoặc cũng có thể là Lục Xuyên bị anh nói đến đầu óc rối loạn, nhưng tóm lại là... Lục Xuyên đồng ý.

“Nhưng tôi cũng phải ôn tập, anh muốn theo tôi tự học cũng không sao, nhưng nếu anh có chuyện gì cũng phải im lặng. Ngoại trừ thời gian nghỉ ngơi ra, anh không được phép nói chuyện với tôi.”

“Được được được. Nhưng có thể dành ra hai ngày giải thích cho tôi hiểu ngành Trung Văn này là gì không?”

Về mặt Cố Triệt vừa ngây thơ vừa chân thành.

Mà Lục Xuyên khi đó, suýt chút nữa té ngã trên đường.

Chú thích:

(1) Thiên hoang địa lão – – ý chỉ thời gian lâu dài.

(2) Tứ ngưỡng bát xoa – là tướng nằm kiêu này

2. Chương 2

“Nghĩ gì đấy tiểu mơ màng của anh?”

Cố Triệt gõ gõ lên cái đĩa trước mặt Lục Xuyên.

“Không nghĩ gì hết.” Lục Xuyên đẩy móng vuốt không chịu an phận của Cố Triệt trên đùi mình ra, “Anh đừng quậy, ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì mau đi làm.”

“Muốn làm.”

Lục Xuyên suýt chút nữa bị sự bộc trực của Cố Triệt ép điên. Người này... thật sự là tinh lực tràn đầy.

“Kệ anh.”

“Đã không làm mấy ngày rồi.”

“Anh vừa mới thức đêm làm xong bản kế hoạch chiến đấu ở thị trường châu Âu bên kia, nhiều ngày như vậy chắc cũng mệt mỏi. Nghỉ ngơi một chút, đừng lúc nào cũng vội vàng.”

“Anh chỉ biết là em đang trách anh!” Nói đến đây, Cố Triệt cũng lớn tiếng kêu oan trong lòng, lúc trước vất vả lắm mới tỉ mỉ làm xong bản kế hoạch kia, nhớ lại hồi ân ái với tiểu mợ màng nhà mình, nhìn Lục Xuyên như vậy cũng không phải không muốn, nhưng ai biết được đang làm phân nửa thì lại do quá mệt mỏi mà ngủ luôn, khi tỉnh dậy đã áo mũ chỉnh tề nằm trên giường..... Thật sự là hối hận đến muốn tự sát. Bởi vì từ ngày đó, cho dù anh có trêu chọc như thế nào, Lục Xuyên đều tỏ vẻ xa lánh.

Không nhắc tới chuyện này thì không sao, nhắc tới là Lục Xuyên lại nổi giận. Người này rốt cuộc làm sao? Về nhà vừa mới cơm nước xong lập tức ném chén đĩa bắt đầu phát thú tính, nhóm lửa toàn thân cậu, đến lúc nên đi vào thì anh bất tỉnh. Cuối cùng tự thân cậu phải ra tay giải quyết, đã vậy còn giúp anh thay quần áo, đây xem là gì?

Kể từ sau khi ở bên Cố Triệt, Lục Xuyên không nhớ mình còn phải ra tay tự giải quyết nhu cầu sinh lý. Cần phải dùng tay, vậy Cố Triệt anh dùng để làm gì?

“Em đừng trách anh, anh thật sự không cố ý.”

“... Anh cứ vài lần như vậy, chắc em bị bắt lực mất.”

“Sau này sẽ không có nữa. Tuyệt đối không.” Cố Triệt còn thiếu là chưa thề với trời “còn dám ngủ khi đang làm dở thì suốt đời JJ sẽ không ngừng đầu lên nổi.”

Nhưng Lục Xuyên vẫn không hề quan tâm: “Để phòng ngừa lỡ như, anh ráng nhịn thêm hai ngày nữa.” Sau đó lại xem giờ, “Đại ân nhân, đến giờ làm việc rồi, đi làm đi. Không thì sẽ kẹt xe.”

“Trở về cho anh làm.”

“Nhịn thêm mười ngày hoặc tám ngày gì nữa nhé.”

Nói xong, Lục Xuyên còn cho một ánh mắt cảnh cáo, “Nếu dám làm bậy, anh biết hậu quả rồi đấy.”

Cố Triệt đương nhiên biết hậu quả mạnh mẽ của Lục Xuyên —— là bị đá vỡ JJ.

Lần từng trải thâm đó là một tháng sau khi bọn họ yêu nhau.

Lúc bọn họ bắt đầu yêu nhau là vào cuối học kỳ năm hai đại học, đại khái là khoảng cuối tháng mười đầu tháng mười một, kết quả là vừa mới quen nhau không bao lâu, lễ Giáng Sinh đã tới nơi.

Kể từ khi bọn họ quen nhau vẫn chưa từng có ngày ý nghĩa hoặc kỉ niệm đặc biệt to lớn nào. Hai người đều sinh vào mùa hè, đương nhiên không thể đợi đến sinh nhật, kết quả là, mặc dù không thích ngày lễ phương Tây lắm, nhưng dù sao cũng là một ngày lễ không lớn không nhỏ kể từ lúc họ yêu nhau. Hơn nữa nếu là nước ngoài, ngày này cũng quan trọng như mừng năm mới.

Tính toán một chút, Cố Triệt lập tức nói: “Lục Xuyên, chúng ta ra ngoài dự lễ Giáng Sinh, em thấy thế nào?”

Lục Xuyên suy nghĩ một hồi, cảm thấy cũng không tệ lắm mới gật đầu: “Có thể.”

Là một xử nam, Lục Xuyên nghĩ, nếu nói ‘hẹn hò’ hoặc ‘đi chơi’ thì có nghĩa là ra ngoài ăn một bữa cơm, khá hơn chút thì có thể đi xem phim vân vân. Nếu người yêu là nữ, còn có thể đi dạo phố nắm tay nhau này nọ, nhưng hai thằng con trai... Thôi đi, xem phim cũng coi như là ghê gớm rồi.

Không phải Lục Xuyên kì thị đồng tính luyến hay cảm thấy công khai ra ngoài với Cố Triệt rất mất mặt, mà là cậu cảm thấy, làm người vẫn nên khiêm tốn một chút.

Cho dù người kia là nữ, cậu cũng nghĩ không nên khoe khoang tình cảm của mình giữa ban ngày ban mặt. Cậu không phải ngôi sao chuyên diễn cảnh ân ái, mà cậu có muốn diễn thì cũng không ai xem. Cho nên không bằng đừng diễn, tự biết mình hạnh phúc là rất tốt rồi.

Nhưng trong lòng Cố Triệt có suy tính riêng của mình. Anh thích Lục Xuyên đã bao lâu? Từ buổi sáng ngày đầu tiên tham gia quân huấn, sau khi khởi động và đuổi người trên sân thượng xong, anh nhìn thấy Lục Xuyên đứng dưới ánh nắng sớm đọc tiếng Anh, phát âm rất chuẩn, thỉnh thoảng còn ngắm cảnh ở xa xa, trái tim nhỏ bé của anh lập tức bị đắm chìm hoàn toàn. Anh nhận ra tính hướng của mình khác biệt với người khác vào khoảng hồi cấp ba, sau đó xem thử phim người lớn, rốt cuộc hiểu được bản chất của mình. Cũng không phải không thể tiếp nhận, mà chỉ nghĩ vì lợi ích của sức khỏe, anh chắc phải giác ngộ làm ông lão độc thân suốt đời đến sông cạn đá mòn.

Nhưng Lục Xuyên đã cho anh hi vọng. Cậu nam sinh mặt mũi sạch sẽ thanh tú này, không nghe nói có quan hệ đặc biệt gì với cô gái nào, giống như kiểu người không để ý nhiều đến chuyện tình cảm, hẳn là nên tấn công? Bắt đầu từ khi đó, Cố Triệt cũng có thể coi như là nhớ thương cậu.

Gian gian khổ khổ âm ỉ gần nửa năm, cũng coi như chính thức yêu nhau. Nhưng thực tế lại không có tiến triển gì, khiến cho Cố Triệt rất sốt ruột.

Tình yêu của đồng tính không thể giống như tình yêu của người dị tính, với người dị tính, họ có thể công khai cho mọi người biết, nhưng đồng tính thì phải che giấu, vấn đề lớn nhất của việc che che giấu giấu là gì? Đương nhiên là sự bất an. Tuy mỗi ngày bọn họ đều bên nhau, nhưng Cố Triệt vẫn có lỗi giác nếu mình không cẩn thận, Lục Xuyên sẽ biến mất.

Dù sao lúc đầu cũng là mình đơn phương chen vào cuộc sống của em ấy. Có lẽ đến lúc em ấy hiểu ra thì sẽ đá bay mình.

Cố Triệt tự nghĩ mình có nghĩa vụ không cho Lục Xuyên có cơ hội này.

Ngày Giáng sinh hôm đó, đương nhiên là rất vui vẻ. Trường học nằm ở làng đại học vùng ngoại ô, cách trung tâm thành phố rất xa, tuy phương tiện đầy đủ, nhưng vẫn luôn cảm thấy thiếu một ít không khí náo nhiệt, cho nên chỉ cần đợi đến khi có cơ hội, mọi người đều thích chạy đến trung tâm thành phố, cảm giác không khí ở trung tâm thành phố khá là mới mẻ (thật ra là ngược lại). Hôm nay Cố Triệt cũng kéo Lục Xuyên theo để góp náo nhiệt, chỗ ăn cơm đã đặt trên web từ sớm, mặc dù có giảm giá nhưng cũng không thuận tiện lắm, phần bít tết tình nhân dành cho hai người, tuy đã giảm giá nhưng vẫn một trăm ba một phần, Cố Triệt trả tiền.

Trong lòng đương nhiên thấy xót, nhưng nhìn dáng vẻ ăn uống thích thú của Lục Xuyên, Cố Triệt lại cảm thấy thế nào cũng đáng giá.

Sau đó lại xem phim, do là lễ giáng sinh nên không phải là phim buồn về tình yêu, mà là chiếu bộ phim có nội dung hợp với ngày giáng sinh, Cố Triệt thích xem phim bom tấn của Hollywood, nhưng cũng không quá thích, Lục Xuyên thì lại không có yêu cầu gì về phương diện giải trí, hai người cứ thế mà chọn đại một bộ phim để xem. Lúc xem phim hai người vẫn luôn nắm tay nhau, khiến trong lòng Cố Triệt rất ấm áp.

Lúc hết phim không có xe buýt, những cặp tình nhân đi dạo với nhau như họ cũng không ít, mà ngay cả bắt taxi cũng không xong, nói chung một chuyến xe đến trường họ quá xa, không chắc có thể đón được thêm khách trên đường về hay không, nếu thật sự không có khách thì chắc chắn không muốn chở bọn họ.

Cho nên nếu về lại trường thì cũng mười hai giờ đúng, chắc chắn không thể vào kí túc, và nếu đánh thức bác quản lâu, bảo đảm sẽ ăn mắng.

Nói thật, không ai muốn phá hỏng tâm trạng sau một ngày lễ đi ra ngoài với người yêu.

Cố Triệt lập tức đề nghị: “Hôm nay chúng ta tìm chỗ ở bên ngoài đi.”

“Ở đâu? Đủ tiền không?”

“Tiền thì đủ, chỉ hỏi xem em có đi không.”

“Cũng được.”

Lục Xuyên hầu như đồng ý mà không nghĩ gì nhiều, Cố Triệt sợ cậu đổi ý giữa chừng, nắm tay cậu chạy thật nhanh.

Tìm khắp nơi mới tìm được một khách sạn ngoài trường. Ngày thường thuê một đêm đã mất năm sáu chục khối, nhưng giá sinh lại khác, giá cọ cọ nhảy lên tận gấp ba lần. Cố Triệt mò cả buổi trên mạng, nghe nói là chỗ này cách âm cực tốt, giá cũng cao nhất, nên đã gọi điện đặt phòng từ một tuần trước.

Đến nơi, Cố Triệt dẫn Lục Xuyên đến thang máy chờ, anh đi trả tiền lấy chìa khoá. Mà thật ra là anh không muốn bị Lục Xuyên phát hiện mình đã đặt phòng từ trước.

Dù sao đêm đã khuya, đèn ở đại sảnh cũng tối, quây tiếp tân chỉ còn một hai người trực ca, mơ mơ màng màng thu tiền giao chìa khoá mà không nói gì thêm. Cố Triệt cầm chìa khoá chạy đến thang máy, nhìn Lục Xuyên đứng đó có hơi không kiềm chế được.

“Xong rồi?”

“Xong rồi.” Cố Triệt lắc chìa khoá trong tay.

“Em cứ tưởng hôm nay sẽ bị chú quản lâu mắng một trận, nếu vậy chắc chắn tâm trạng tốt gì cũng không còn.”

“Sao vậy được, buổi hẹn hò quan trọng như vậy, nhất định sẽ khiến em vui vẻ, thoải mái trở về.”

“...Hình như anh đang định làm gì đó.”

Không đợi Cố Triệt mở miệng, thang máy ‘đỉnh’ một tiếng đến nơi. Lời mà Cố Triệt bị ghen chưa nói chính là: Hôm nay anh thật sự định hầu hạ em, được không?

3. Chương 3

Vào phòng rồi, đương nhiên là phải đi tắm.

Cố Triệt nhường Lục Xuyên tắm trước, còn anh định ở bên ngoài chuẩn bị một chút. Anh lấy bảo hiểm và thuốc bôi trơn từ trong túi đeo ngang ra, sau khi xác nhận không nhầm mới nhét dưới gối.

Anh đặt phòng có giường lớn, không sai, chính là loại phòng chỉ có một giường. Lúc mới thấy Lục Xuyên có hơi ngạc nhiên, nhưng Cố Triệt đã giải thích nói là người khác đặt trước rồi bỏ, dù sao cũng là giá sinh, rất khó tìm chỗ ở nên chỉ còn lại cái này, bảo Lục Xuyên đừng để ý.

Lục Xuyên ngẫm lại cảm thấy cũng đúng, không nói thêm gì. Nhưng cậu cảm thấy tất cả đều trót lọt giống như là có sắp xếp trước. Mà cậu không nhìn được gì từ trong vẻ mặt của Cố Triệt, xoắn xuýt một hồi cảm thấy đi tắm khoẻ hơn.

Chờ Lục Xuyên ra ngoài, Cố Triệt lập tức chui vào phòng tắm, đi ra rất nhanh.

“Xuyên.”

Sau khi ra ngoài, Cố Triệt lập tức vươn tay ôm Lục Xuyên vào lòng.

“Ừm, sao vậy?” Kể từ khi yêu nhau, Cố Triệt luôn gọi Lục Xuyên như vậy, Lục Xuyên cũng cảm thấy không sao, cho nên những lúc riêng tư cậu đều mặc kệ anh gọi vậy. Mà không hiểu vì sao, hôm nay nghe thấy lại cảm giác nhột nhột trong lòng, có dự cảm bất an.

“Anh rất thích em.”

“Eh?” Vốn muốn nói anh đôi câu, nhưng nhìn bộ dạng nghiêm túc kia, Lục Xuyên cảm thấy trong lòng mình như sụp đổ, những lời nói nặng nào cũng không thể nói ra miệng.

Vì vậy, nụ hôn của Cố Triệt cũng thuận lợi rơi lên môi Lục Xuyên.

Đây không phải lần đầu tiên họ hôn nhau, trước khi xác nhận, Lục Xuyên đã từng bị Cố Triệt cưỡng hôn một lần, khi đó vì lúng túng nên bị dọa chạy mất dép. Sau khi yêu nhau thì chuyện hôn nhau vân vân cũng

là chuyện thuận lý thành chương, hơn nữa cả hai đều là nam, cậu biết không giống như nam với nữ, nhu cầu cơ thể sẽ nhiều hơn một chút. Mỗi lần Cố Triệt hôn cậu đều hôn rất nhiệt tình, Lục Xuyên luôn cảm thấy như anh đang kiểm chế cái gì đó, mượn nụ hôn sâu để phát tiết ra ngoài, nhưng cậu không tiện mở miệng hỏi, nên chỉ ngoan ngoãn để cho anh hôn.

Tính cách của Lục Xuyên có chút không kỉ luật. Đối với chuyện tình cảm không quan tâm nhiều, khá là chậm chạp, không thì cũng chẳng tới lượt chờ Cố Triệt làm một.

Thế nhưng Cố Triệt này... Trong lòng Lục Xuyên thật sự có anh, giống như là đặc biệt dành cho anh một gian phòng nhỏ trong tim, để anh vào sống trong đó, sau đó viết cái tên ‘phải đối xử dịu dàng’ trên tấm biển số nhà. Nếu không cứ theo cá tính của Lục Xuyên, cậu không thể nào đồng ý lời tỏ tình của người đồng tính.

Nếu là tình yêu đến từ hai phía, vậy hôn môi hay gì đó cũng không bị ghét bỏ. Lần đầu tiên hôn lưỡi, kĩ thuật của mọi người đều khá kém, răng cắn vào lưỡi mấy lần, rất khó khăn, nhưng mà bây giờ đã coi như là quen việc.

Mỗi lần trở về từ thư viện, Cố Triệt đều không thể không kéo Lục Xuyên vào góc tối để kích tình một hồi.

Nhưng hôm nay rất khác biệt. Lục Xuyên không phải tên ngốc, cậu không thể nào không nhận ra được.

Ngày thường đều đứng hôn, nên hôn môi cũng chỉ thuần khiết là hôn môi. Nhưng giờ lại ngồi bên mép giường hôn môi, có thể là đơn thuần hôn môi sao? Hơn nữa hôm nay là giáng sinh, ngày lễ quan trọng nhất kể từ sau khi bọn họ bên nhau, trong lòng Lục Xuyên cũng có chút không yên. Về sau, ngay cả Lục Xuyên cũng cảm thấy mình khi đó giống như là đang mong đợi điều gì xảy ra.

Cậu chưa từng yêu ai, cũng không biết tình yêu phải nói như thế nào, mà thật ra Cố Triệt cũng chưa từng nói yêu đương, hẹn hò này nọ đều hoàn toàn dựa vào tưởng tượng mơ hồ của mình và tham khảo ý kiến người khác. Quan hệ của bọn họ trước khi yêu nhau cũng rất tốt (nếu không nhờ cái kế lâu ngày sinh tình của Cố Triệt thì cũng chẳng làm được gì), cho nên sau khi yêu nhau hình như cũng không có gì khác biệt quá lớn so với trước, cùng lắm là mỗi ngày đều nhắn thêm vài tin ngọt ngào cho nhau, thỉnh thoảng cho nhau một nụ hôn kích tình.

Cũng có khác nhau, nhưng cũng không khác nhiều, giống hệt như không có gì khác biệt quá lớn.

Ngay cả giáng sinh cũng giống vậy. Lục Xuyên suy nghĩ một chút, nếu cậu và Cố Triệt vẫn chưa yêu nhau, thì ngày lễ này cậu vẫn trải qua với Cố Triệt. Rốt cuộc thì có cái gì khác nhau? Cuối cùng sau khi yêu nhau thì có cái gì khác biệt? Trong tận đáy lòng Lục Xuyên cũng có chút nghi ngờ, nhưng hôn môi khác nhau sao?

“Ừm...”

Lục Xuyên không tập trung trong khi hôn môi khiến Cố Triệt dường như rất bất mãn, anh gia tăng lực miệng, muốn hôn cho Lục Xuyên hết suy nghĩ. Mà Lục Xuyên cũng phát ra tiếng ‘ừm’ đầy mê hoặc như anh mong muốn.

Lúc Lục Xuyên đang nhận lấy nụ hôn giáng sinh, cậu nhận ra mình đã bị Cố Triệt đè xuống giường, Đẻ xuống giường còn chưa tính, cậu có thể giả vờ như Cố Triệt không cẩn thận hoặc tiện tay đè một cái, dù sao giường ở đây cũng có sẵn. Nhưng đè xuống giường thì đè, vậy cái tay lạnh buốt luồn vào áo cậu, chạy tới chạy lui khắp da thịt cậu là sao?

Nếu đến đây rồi mà Lục Xuyên vẫn không biết mình phải làm gì, thế thì cậu ngốc thật.

“Ừầy, chuyện gì vậy...” Lục Xuyên giơ tay lên, giả vờ muốn đẩy anh ra.

“Muốn... Xuyên, cho anh được không, cho anh có được hay không?” Cố Triệt bắt đầu làm nũng, anh biết Lục Xuyên bết tắc nhất là khi mình làm nũng. Anh theo đuổi được Lục Xuyên cũng nhờ vào chiêu này.

Quả nhiên Lục Xuyên có hơi mềm lòng: “Có phải chúng ta quá nhanh rồi hay không...”

“Nhanh sao? Đã yêu nhau một tháng rồi.”

“Chẳng lẽ không nên nói ‘vừa mới yêu nhau một tháng thôi’ sao?” Lục Xuyên thật sự nghi ngờ lối tư duy của người này. Hoàn toàn không ở chung một thế giới với mình.

“Em là mối tình đầu của anh.”

“Hả? Thì có quan hệ gì với chuyện này?”

“Anh là người rất chung thủy.”

“Cho nên?”

“Cho nên anh đã dự định ở bên em rất nhiều rất nhiều năm. Bây giờ chúng ta còn trẻ, nhưng chúng ta có thể ở bên nhau mãi cho đến khi tóc trắng xoá, hai lão già, lúc đó anh sẽ dẫn đường cho em, em sẽ dẫn đường cho anh, chúng ta cùng ngắm mặt trời mọc.”

Lục Xuyên không biết vì sao Cố Triệt đột nhiên trở nên lãng mạn, bây giờ đang thảo luận vấn đề này sao?

Đẩy thân thể nặng nề trên người mình một cái, “Ừ, anh đứng dậy trước đã, anh đè em. Nặng.”

“Không đứng dậy, vất vả lắm mới đẩy ngã được em.” Lúc này đây Cố Triệt ương ngạnh đến hiếm thấy.

Bình thường ở bên Lục Xuyên, Cố Triệt đều cúi đầu làm cô vợ nhỏ, không phải vì ‘ai nói yêu trước là kẻ thua’, cũng không phải vì lấy lòng Lục Xuyên, càng không phải là cẩn thận đối xử với mối tình này, mà là bởi vì Cố Triệt yêu thương Lục Xuyên, anh biết rõ Lục Xuyên thích mạnh mẽ một chút, nhưng rất tốt với mình, cho nên cũng không thể để cậu đau lòng. Cố Triệt rất có lòng tin với mình và Lục Xuyên, quen biết cậu trong khoảng nửa năm nhỏ nhoi này, anh biết tính cách Lục Xuyên rất thẳng thắn, không thích quanh co, mặc dù có lúc lời nói quá thẳng khiến người ta hơi khó chịu, nhưng nói ra dù sao cũng tốt hơn so với giấu mọi thứ trong lòng, cho nên nếu em ấy đã ở bên mình, vậy chắc chắn không phải là vì tội nghiệp hoặc là vì điều gì khác, trong lòng em ấy nhất định có mình.

Nếu không tỉnh ngộ như vậy, Cố Triệt cũng không dám lôi kéo Lục Xuyên vào khách sạn. Theo suy nghĩ của anh, Lục Xuyên nhất định sẽ phản kháng một chút, nhưng cuối cùng vẫn lại ngoan ngoãn nghe theo mình.

Ham muốn ngày một tăng, hoá ra là dịu dàng cũng có thể biến thành ương ngạnh. Em cũng thích anh, anh cam kết với em như vậy là sao?

“Anh đừng không nói đạo lý.”

“Anh đang nói đạo lý.”

Cách nói đạo lý của Cố Triệt chính là châm lửa khắp người Lục Xuyên. Áo thun của Lục Xuyên đã bị Cố Triệt cuốn lên hết, lộ ra hai đầu ngực, Cố Triệt há miệng cắn lên, đương nhiên là chỉ cắn nhẹ, hơn nữa còn đổi thành liếm mút rất nhanh. Tay cũng không an phận đi xuống nửa người dưới của Lục Xuyên, tận tâm mà bọc lấy chỗ đó.

Mặc dù là lần đầu tiên, nhưng Cố Triệt đã chuẩn bị cho thời khắc này từ rất lâu. Trước khi hẹn hò với Lục Xuyên, anh đã tham khảo qua rất nhiều ‘tư liệu dạy học’, sau khi hẹn hò lại hỏi rất nhiều người trong giới, tất cả mọi người đều nói lần đầu tiên có thể cảm thấy đau, cho nên nhất định phải nghiêm túc đối xử, chuyện giường chiếu hài hoà cũng là yếu tố vô cùng quan trọng, nếu để lại ám ảnh, sau này cho dù người ta có thích bạn như thế nào đi nữa thì cũng sẽ thấy sợ, coi như là đã không chiếm được sự hài lòng tính phúc nửa người dưới. Nhìn được mà không ăn được thật sự rất thảm.

Dưới nỗ lực của Cố Triệt, thân thể Lục Xuyên không phụ kỳ vọng mà có phản ứng.

Mà không có phản ứng cũng khó! Không nói đến nỗ lực của Cố Triệt, chỉ riêng chuyện Lục Xuyên thích anh thôi là đã đủ. Gần gũi da thịt với người mình thích thật ra là chuyện vô cùng thoải mái, trong lòng Lục Xuyên cũng không vì cả hai là nam giới mà kì thị chuyện này.

Nhưng cậu vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

4. Chương 4

Đến khi tay Cố Triệt sờ đến phía sau cậu mới biết là không đứng ở đâu.

“Cố Triệt, tay anh sờ đi đâu!”

“Sẽ khiến em thoải mái, Lục Xuyên.”

“Không được. Em vẫn chưa sẵn sàng để làm chuyện đó vào hôm nay.” Lục Xuyên vừa nói xong liền phát hiện đùi trong của mình bị thứ gì đó cứng cứng chĩa vào, xem ra tên kia cũng đã hưng phấn, giọng điệu có chút mềm hơn, “Em dùng tay giúp anh.”

“Không phải em thích anh sao? Thích anh vậy tại sao không làm với anh?”

“Nhưng anh muốn em làm người bị đè, vậy cũng phải cho em một ít thời gian để chuẩn bị tâm lý chứ!” Mặc dù từ trước đến nay Lục Xuyên đều không muốn mình phải đảm đương vai trò của người phụ nữ, nhưng cái dáng vẻ kia của Cố Triệt, hình như còn không thích hợp hơn cậu. Có câu nói, hai thụ gặp nhau ắt có một công, hai công gặp nhau ắt có một thụ. Thế nhưng anh ấy phải cho mình chút thời gian chứ, chuyện này cũng phải cần dũng khí rất lớn, mà nói yêu đương với đàn ông càng phải cần nhiều dũng khí hơn, thoáng cái đã bắt cậu chấp nhận sự thật mình bị đè, thật sự là làm khó nhau.

Còn Cố Triệt lại nghĩ mình nhịn đủ lâu rồi, “Không phải nên nghĩ tốt loại chuyện này kể từ khi yêu nhau hay sao? Tại sao vẫn luôn luôn nói là muốn chuẩn bị tâm lý?”

“Em không phải đồng ý yêu anh vì muốn lên giường với anh! Không có chuyện gì thì ai lại nghĩ tới loại chuyện này!”

Dù sao... Lục Xuyên cũng sẽ không tự nhiên nghĩ đến chuyện này, nhưng những khi không có chuyện, Cố Triệt sẽ nghĩ đến chuyện này.

“Vậy thì rất tốt, bây giờ nghĩ đi!” Nói xong, Cố Triệt lại cúi người xuống, bắt đầu khiêu khích.

Lục Xuyên có chút tức giận, tại sao người này cố chấp như vậy? Đâu phải nói không làm, thậm chí còn không có hứng thú so đo vị trí trên dưới với anh, vì sao anh ấy vẫn luôn không hiểu mình, không phải chỉ ngày hôm nay không thể thôi sao? Khó trách cậu không nổi nóng.

“Ý của anh là hôm nay không thể không làm đúng không?”

“Đúng. Hôm nay anh nhất định phải làm.” Giọng điệu của Cố Triệt rất kiên định. Anh biết, đôi khi chuyện này có chút bốc đồng, đặc biệt là lần đầu tiên, bởi vì có rất nhiều chứng ngại tâm lý cần phải phá bỏ, nếu hôm nay không làm, vậy đợi đến lúc thiên thời địa lợi nhân hoà tiếp theo không biết là khi nào.

Không phải anh không muốn dịu dàng, mà là anh không muốn đợi. Anh thật sự rất thương Lục Xuyên, vội vã hy vọng cậu trở thành một bộ phận của cơ thể mình.

“Vậy anh tìm người khác mà làm, hôm nay em không làm.”

Lục Xuyên cũng có tính bướng bỉnh. Cậu không muốn làm chuyện ép buộc lẫn nhau.

Nói cũng đã nói đến mức này, cậu lập tức tăng lực trên tay, mà Cố Triệt vốn không dùng nhiều sức đè cậu, bị cậu đẩy như vậy suýt chút nữa rơi xuống giường.

“Lục Xuyên... Em, lời này của em là có ý gì! Anh là bạn trai của em, em bảo anh đi tìm người khác? Muốn anh tìm ai hả?”

“Ý ở trong lời nói. Nếu anh muốn làm, đừng tìm em.”

“Em là bạn trai anh, anh không tìm em làm thì tìm ai?”

“Anh thích tìm ai thì tìm người đó!”

Lục Xuyên có chút nóng giận, đương nhiên cậu không muốn Cố Triệt đi tìm người khác, nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, hết cách rồi.

Cố Triệt cũng nổi giận thật, suýt chút nữa bị đẩy văng xuống giường là đã đủ nổi cáu, vậy mà em ấy còn bảo mình đi tìm người khác, vậy là muốn chia tay sao? Đơn giản là muốn làm loạn! Xem ra bình thường mình đối xử với em ấy quá tốt, có lúc em ấy thiếu suy nghĩ nói ra những lời khiến người khác vô cùng đau lòng. Nếu tật xấu này của cậu vẫn không thay đổi thì sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ chia tay! Không yêu nhau nữa rồi chia tay thì không nói, nhưng nếu vì vấn đề tính cách mà không thể ở bên nhau, Cố Triệt nhất định sẽ kiên quyết. Cái tính này, nhất định phải sửa đổi!

Cố Triệt không dục dằng, đề lên lần nữa.

“A, anh làm gì vậy...”

Lục Xuyên bị tập kích không trở tay kịp. Hai tay cậu bị Lục Xuyên kéo lên đỉnh đầu, Cố Triệt dùng một tay giữ lấy, Cố Triệt dùng một chân mạnh mẽ chen vào giữa hai chân cậu, khiến cậu nằm trong tư thế rộng mở hai chân đánh xấu hổ, Lục Xuyên có hơi muốn khóc, Cố Triệt muốn cưỡng X mình sao?

Mà cũng không tính là cưỡng X. Bởi vì môi Cố Triệt vẫn cố lấy lòng cậu, để lại dấu hôn ướt nhẹp trên cổ cậu.

“Cố Triệt, em cảnh cáo anh lần cuối, anh...”

“Cảnh cáo cái gì, hôm nay anh nhất định phải làm! Anh không tin hôm nay anh không trị được em.”

Hoá ra dục vọng chiếm giữ và khống chế của Cố Triệt mạnh như vậy? Lục Xuyên có chút ngạc nhiên. Trước đây anh ấy luôn luôn dịu dàng, mặt cười híp mắt nhìn mình, nói dù làm gì anh cũng sẽ mặc em đánh mắng tuyệt đối không cãi lại, hoá ra làm vậy chỉ để cho cậu xem thôi? Nắm được trong tay rồi sẽ bắt đầu hiện nguyên hình? Xem ra... bạn bè và bạn trai, thật sự vẫn khác nhau.

Nhưng lúc này Lục Xuyên không nghĩ nhiều như vậy, nếu cậu lại không làm gì thì sẽ ‘khó giữ trinh tiết’ mất!

Không phải Lục Xuyên rất quan tâm đến cái gọi là ‘trinh tiết’ này, dù sao cũng là người mình thích, cho anh thì cũng chẳng sao. Lúc đó yêu nhau cậu đã suy nghĩ kỹ, mình đồng ý ở bên người đàn ông này, vậy đương nhiên là đã sẵn sàng ở bên anh suốt đời. Làm việc này chẳng qua chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Nhưng cậu hy vọng lần đầu tiên của bọn họ không phải được thực hiện dưới tình trạng này.

Thấy Lục Xuyên không phản ứng, Cố Triệt cho là cậu đã ngoan ngoãn nên hôn lên miệng cậu một cái, “Đúng rồi, như vậy mới ngoan...”

Nhưng giây tiếp theo...

“A————” Cố Triệt hét lên thảm thiết.

Nguyên nhân đương nhiên là do Lục Xuyên vừa mới không chút do dự đột nhiên phát lực, nhấc chân đạp lên người Cố Triệt. Nhưng cậu không biết là... một đạp này của cậu, bởi vì góc độ đặc biệt, tư thế kỳ quái, không hề nghiêng lệch mà đá vào nơi giữ con cháu của Cố Triệt. Đây là bộ phận yếu ớt nhất của đàn ông, Cố Triệt hét thảm một tiếng xong, lập tức lộn xuống khỏi người Lục Xuyên.

Cố Triệt chỉ lo ôm lấy cái cây chứa đựng con cháu. Bị đạp đã đủ thảm rồi, mà lại còn bị đạp đang lúc nửa cương, không biết sau này có bị liệt dương hay không!

Lục Xuyên này...

Lục Xuyên dường như cũng cảm thấy không xong, không chỉnh lại quần áo, lập tức xoay người xem Cố Triệt. Thấy đầu anh toàn những giọt mồ hôi to cỡ bằng hạt đậu, môi hơi trắng bệch, giống như rất khó chịu.

“Cố... Cố Triệt, anh có ổn không?”

“Ổn? Em thật sự rất lợi hại. Rốt cuộc là em không muốn làm với anh nhiều như vậy sao!” Cố Triệt vốn muốn nói là “Em để anh đạp vào nơi chứa con cháu của em thử xem có ổn không”, nhưng nhìn vẻ mặt hối lỗi của Lục Xuyên, cuối cùng anh vẫn không nói ra. Ủa, ai bảo anh thích cậu chứ.

Cho dù em ấy có đá thủng em nhỏ của mình, mình vẫn thích em ấy.

“Em.. em không cố ý.” Lục Xuyên đưa tay sờ trán Cố Triệt, “Vẫn còn đau sao?”

“Đau đến muốn bay mất hồn.”

“VẬY... vậy chúng ta đi bệnh viện nhé?”

“Anh không đi, rất mất thể diện.”

“VẬY... Em đi mua thuốc cho anh thoa?” Thật ra Lục Xuyên cũng có tư tâm, nếu Cố Triệt là bạn trai cậu thì thân thể của anh cũng dành riêng cho cậu, nếu không cần, cậu cũng không muốn thằng em trai của bạn trai mình bị người khác nhìn. Bác sĩ cũng không được.

Rõ là muốn chiếm làm vật riêng đến hỏng.

“Không biết bây giờ hiệu thuốc đóng cửa chưa.”

“Chắc là không. Anh chờ em, em đi một lát sẽ về.”

Nói xong. Lục Xuyên lập tức mặc quần áo vào, trước khi ra ngoài còn hôn Cố Triệt một cái, “Xin lỗi, em sẽ về ngay.” rồi mới chạy đi. Có lẽ là bắt đầu từ khi đó, giữa bọn họ xuất hiện thói quen trước khi ra cửa nhất định phải hôn một cái.

Lần đầu gần gũi, đến bây giờ, hoàn toàn tuyên bố thất bại.

Lục Xuyên ra khỏi bếp, nhìn Cố Triệt còn đứng trước cửa, có chút bực mình, “Sao còn chưa đi?”

Cố Triệt nhìn Lục Xuyên, chỉ mỉm cười, sau đó chỉ chỉ vào môi mình, ý là: em vẫn chưa hôn anh mà.

Rõ giống con nít, Lục Xuyên lắc đầu, có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn có chút cứng chiều, lần nào cũng như thế, nếu hôm nào cậu bận quá quên mất chuyện này, Cố Triệt cũng không nói gì, chỉ đứng đó chờ cậu, sau đó phải hôn một chút mới chịu ngoan ngoãn ra ngoài.

Lục Xuyên đi tới, vươn tay kéo đầu Cố Triệt xuống, hôn lên.

Nhưng lần này không phải là chỉ hôn một chút là xong, mà Cố Triệt ôm Lục Xuyên vào trong ngực, đặt hai tay lên hông cậu, ôm chặt không buông, hai thân thể dán chặt vào nhau không một kẽ hở. Nụ hôn cũng càng hôn càng mãnh liệt, Lục Xuyên cảm thấy có hơi hoa mắt.

“Ừm...”

“Xem ra em cũng rất muốn anh.”

“Nói... nói vậy.”

“Ừ, thân thể thành thật hơn người nhiều.”

Thật ra Cố Triệt rất muốn đến thẳng, nhưng đành chịu vì sáng nay có một cuộc họp rất quan trọng, nhất định không thể đến trễ, anh cũng chỉ có thể nhận. Trước khi buông tay, Cố Triệt còn liếm tai Lục Xuyên, dùng âm thanh quyến rũ nói, “Tối nay... Tối nay chờ anh về. Lần này tuyệt đối không thể nhận.”

Lục Xuyên dù sao cũng thích người này lẫn thân thể này, hơn nữa sống chung lâu như vậy, rất ít khi gần một tuần không làm, thân thể cũng có hơi cô đơn.

Đã vậy thì cũng không phải già mồm, “Biết rồi, anh mau đi làm đi.” Nói xong liền đẩy Cố Triệt ra khỏi cửa.

5. Chương 5

Cố Triệt vừa vào phòng làm việc, lập tức nghe thấy cấp dưới đang tán gẫu chuyện gì đó.

“Trò chuyện vui vẻ thế? Nói gì vậy?” Cố Triệt không phải kiểu lãnh đạo hay chỉ tay năm ngón, anh thích hoà đồng với cấp dưới, đây là tính cách của anh, mà cũng thuận lợi cho việc lãnh đạo của mình. Nghe thấy bọn họ tán gẫu, rảnh rỗi sẽ tham gia bàn bạc.

“A, sếp Cố đến.”

“Chào buổi sáng sếp Cố.”

“Ừay ừay, sao hôm nay lại khách khí như vậy? Mau, có chuyện gì gặt tôi? Nói.”

“Không có gì, chỉ là lúc nãy Hiểu Lệ nói với chúng em...”

Người mở miệng trả lời là Tiểu Đào, cô là một trong những người thuộc nhóm đi theo Cố Triệt sớm nhất, có thể nói là trung thành với Cố Triệt. Trước đây cô còn một mực tuyên bố sẽ trở thành bạn gái của Cố Triệt, tiếc là cô còn chưa kịp bắt đầu kế hoạch tìm chồng thì cả tổ bọn họ lại chợt phát hiện ra ngón áp út bên bàn tay trái của Cố Triệt có đeo nhẫn cưới.

“Hôm nay là năm thứ bảy kể từ khi chúng ta yêu nhau.” Cố Triệt kéo Lục Xuyên vào lòng.

Mỗi lần làm xong, Lục Xuyên đều trở nên vô cùng lười biếng, nhưng cũng rất ngoan ngoãn, giống như một chú mèo buồn ngủ, tựa vào lòng anh không nhúc nhích, như vậy khiến Cố Triệt rất thích thú. Lục Xuyên cậu hiểu thắng từ nhỏ, cho nên bình thường cậu đều nghĩ không thể thua, làm đàn ông đương nhiên muốn người yêu mình có thể ý lại mình, nhưng Lục Xuyên không thể làm thỏa mãn điều này.

Dĩ nhiên là Cố Triệt không hề trách cậu chỉ vì chuyện nhỏ này, bởi vì Lục Xuyên cũng là một người đàn ông độc lập có năng lực. Vì vậy anh càng thêm quý trọng dáng vẻ mềm mại này của Lục Xuyên.

“Sao vậy? Anh lại nghĩ cái gọi là thất niên chi dương gì đó?”

“... Tiểu nhân không dám.”

“Vậy anh nói mấy từ đó làm gì?” Lục Xuyên đùa giỡn ngón tay của Cố Triệt đang dừng trước ngực mình, cậu cũng rất thích cảm giác bọn họ ý lại vào nhau.

“Chỉ cảm thán thôi, bảy năm rồi.”

Lục Xuyên quay sang nhìn Cố Triệt, “Không đúng sao.... Có phải anh có gì muốn nói với em?”

“Không có, thật sự chỉ là cảm thán. Bảy năm, đổi là cặp vợ chồng khác, chắc ngay cả con cũng đã có.”

“Cho nên anh ghét em vì không thể sinh con cho anh?”

Khi đó, vị trí trên dưới của Lục Xuyên và Cố Triệt đã được xác định. Tuy Lục Xuyên không phải trời sinh làm thụ, nhưng nói từ điều kiện khách quan, thân thể cậu đương nhiên thích hợp hơn so với Cố Triệt. Ngoài ra cậu còn học tiến sĩ ở trường, sau này chỉ có thể làm giảng viên, thời gian tương đối linh hoạt, dù sao ở dưới, ngày hôm sau thức dậy cũng không phiền phức.

Cho nên nói đến sinh con, Lục Xuyên tự giác chịu trách nhiệm.

Sau khi nói xong mới nhận ra hình như mình đã thừa nhận cái gì đó, đỏ mặt.

Nhưng Cố Triệt rất yêu dáng vẻ xấu hổ này của Lục Xuyên, ôm mặt cậu hôn lấy hôn để. Hôn xong đương nhiên cũng cướp cò súng, cả hai vốn đang trần trụi nhanh chóng lăn trên giường. Cũng không giải quyết được đề tài đó.

Nhưng Cố Triệt không ngờ, Lục Xuyên vẫn luôn để bụng chuyện này.

Mấy ngày sau, lúc bọn họ ngồi trên ghế salon vừa ăn tối vừa xem tivi, Lục Xuyên đột nhiên lên tiếng: “Bảy năm rồi đúng không?”

“Đúng vậy, bảy năm rồi.”

“Em cảm thấy em cũng nên cho anh một danh phận.”

“Danh phận?” Cố Triệt cảm thấy có chút lạ, “Không phải cha mẹ anh ngầm chấp nhận rồi sao?”

“Không phải việc đó, mà là em cho anh một danh phận.”

Nói xong, Lục Xuyên đột nhiên đứng dậy, sau đó nhìn Cố Triệt, quỳ một chân trên đất, kéo tay anh, “Cố Triệt, em yêu anh. Xin hỏi, anh nguyện ý ở bên em suốt đời không?”

Chuyện gì vậy? Cổ Triệt có hơi khó hiểu, định kéo Lục Xuyên lên, mặt đất rất lạnh, hơn nữa anh cũng không nỡ để Lục Xuyên quỳ dưới đất, nhưng Lục Xuyên giống như là quyết tâm phải nghe được một câu trả lời mới chịu bỏ qua, vẫn không đứng lên.

Cổ Triệt cũng hết cách, không thể làm gì khác ngoài việc cùng quỳ xuống —— nếu không kéo em ấy dậy được, vậy cũng sẽ làm theo em ấy.

“Anh nguyện ý, đương nhiên là nguyện ý.”

“Sao anh không hỏi lại em?”

Cổ Triệt lại càng khó hiểu hơn, nhưng cũng nghe lời: “Lục Xuyên, anh yêu em. Em có nguyện ý ở bên anh vĩnh viễn không?”

“Em cũng nguyện ý.” Nói xong, Lục Xuyên vươn tay ra ôm lấy cổ Cổ Triệt, chủ động hôn anh.

Sau nụ hôn dài, Cổ Triệt ôm Lục Xuyên vào lòng, còn có chút chưa thoả mãn liếm môi một cái. Mùi vị của Lục Xuyên... thật sự ăn bao nhiêu cũng thấy ngon, càng ăn càng thấy ngon. Bảy năm thì có là gì, cho dù là mười bảy năm, bảy mươi năm, anh đều yêu Lục Xuyên của anh nhất.

Nhưng dáng vẻ hôm nay của em ấy hình như có chút lạ.

Không phải Lục Xuyên chưa từng chủ động, thực tế về phương diện trên giường bọn họ đều rất thoáng, tình cảm dành cho nhau đều nồng nàn, có thói quen mượn thân thể để diễn tả sâu sắc hơn loại tình cảm này. Lúc Lục Xuyên muốn đương nhiên sẽ chủ động, nhưng cũng rất ít lần, tình lực của cậu không tràn đầy như Cổ Triệt, không hề đột nhiên phát tình mà chẳng phân trường hợp như Cổ Triệt. Cho nên hôn bất ngờ như vậy, khiến cho Cổ Triệt cảm thấy có hơi ngạc nhiên, đồng thời còn có hưng phấn.

Trong lúc Cổ Triệt vẫn còn đang thắc mắc, Lục Xuyên không biết lấy ở đâu ra một cái hộp nhưng.

Cổ Triệt nhìn thấy cái hộp liền hiểu được một nửa, hoá ra là đang cầu hôn mình?

“Em đeo cho anh trước.” Nói xong, Lục Xuyên do dự một chút mới nói, “Đây là nhẫn kết hôn của chúng ta. Đeo lên rồi thì không thể đổi ý.”

“Ngốc.” Cổ Triệt kéo Lục Xuyên qua, hôn lên trán cậu, “Tám năm trước kể từ khi thích em, anh đã sớm chờ đến giây phút này. Đổi ý cái gì? Cuối cùng chính là em không được chạy khỏi anh, dù sao anh cũng đã chắc chắn rằng nhất định phải là em.”

“Em sẽ không từ bỏ anh.” Lục Xuyên cũng vội vàng chứng tỏ tấm lòng.

“Vậy còn không mau đeo lên cho anh. Em có từng thấy người được cầu hôn gấp hơn người cầu hôn chưa?”

Lúc này Lục Xuyên mới ngốc ngốc đeo nhẫn kết hôn cho Cổ Triệt.

Nhẫn rất giản dị, là do Lục Xuyên tự mình chọn trong tiệm trang sức. Không khảm kim cương, bởi vì cậu nghĩ nếu là nam mà đeo nhẫn khảm bảo thạch thì có chút kỳ quái nên chọn kiểu dáng mộc mạc, chất liệu của nhẫn là bạch kim loại tốt nhất, bởi vì Lục Xuyên mong chúng nó sẽ là một cặp nhẫn suốt đời.

“Sao lại đột nhiên cầu hôn anh? Không phải em rất dễ xấu hổ sao?”

“... Còn không phải do anh nhắc đến thất niên chi dương gì đó sao.”

“Sợ anh bị gạt mất?”

Lục Xuyên nhăn nhó một chút, cuối cùng gật đầu, “Có hơi sợ.”

“Em đúng là tên ngốc.”

“Nhưng anh ưu tú như vậy, xung quanh lại có nhiều người xuất sắc như vậy, thế giới của anh rất lớn... Em đương nhiên biết sợ. Người đàn ông độc thân hoàng kim, còn có nhà có xe ở thành phố, chẳng lẽ không được người khác mơ mộng sao?”

“Nhưng anh không thấy ai. Ngoại trừ Lục Xuyên của nhà anh ra, anh không thấy gì cả. Với anh thế giới này chỉ có hai loại người, một là Lục Xuyên, một là tất cả mọi người ngoại trừ Lục Xuyên.”

Đây không phải là Cố Triệt nói dối, mà là anh thật sự yêu bảo bối nhà mình như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không ngừng, trừ bảo bối Lục Xuyên nhà anh ra. Những người khác dù có xinh đẹp thế nào cũng chỉ là người bình thường, hơn nữa đàn ông xinh đẹp không có gì mê hoặc, chỉ có bảo bối nhà anh dễ nhìn nhất. Ngắm cả đời cũng không thấy chán.

“Đeo nhẫn vẫn an toàn hơn một chút. Ừm, có nhẫn cưới, bọn họ sẽ không dám tới tìm anh.”

“Em thật đơn thuần.”

Những người muốn làm chuyện xấu thật sự sẽ quan tâm đến chuyện em kết hôn hay chưa kết hôn sao? Nhìn thấy em sẽ kéo em ngay thôi.

“Chê em?”

“Không có, yêu em đơn thuần như vậy.” Vừa dứt lời, Cố Triệt lập tức đứng dậy, ôm ngang Lục Xuyên, đi vào phòng ngủ, “Nương tử, đêm xuân ngắn ngủi, chúng ta đừng lãng phí thời gian, mau động phòng thôi!” Lục Xuyên được ôm vào lòng, con tim cũng ấm áp.

Đêm đó, hưng phấn đã lâu không có bắn ra bốn phía. Lục Xuyên bị lăn qua lăn lại đến tờ mờ sáng mới được Cố Triệt buông ra.

Mà từ đó về sau, người đàn ông độc thân hoàng kim Cố Triệt trở thành người đã có chủ. Nhanh đến mức khiến mọi người kinh ngạc, ngay cả bạn gái trong lời đồn trước kia cũng không còn, đột nhiên lại... kết hôn. Một đám hoa đại cỡ đại nhanh chóng tàn phai. Mà Cố Triệt đã đeo nhẫn cưới cũng bắt đầu quen thói nhắc đến bạn đời nhà mình, dáng vẻ hạnh phúc thể hiện từ trong lời nói khiến mọi người vô cùng hâm mộ, hơn nữa còn đoán đó nhất định là một cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc, không thì tại sao Cố Triệt luôn giấu trong nhà không cho gặp mặt?

Cho nên nói, Lục Xuyên đơn thuần này có tầm nhìn xa trông rộng.

6. Chương 6

“Tiểu Đào!”

Cô gái được gọi là Hiểu Lệ giống như không muốn nói cho Cố Triệt biết chuyện, gọi Tiểu Đào một tiếng.

“Sao vậy? Hiểu Lệ có chuyện gì không thể nói với tôi?”

“Chỉ là chuyện nhà của con gái thôi. Không đáng nói đến.” Hiểu Lệ có chút ngượng ngùng. Cô mới tới đây không lâu, lần đầu tiên nhìn thấy cấp trên là Cố Triệt liền bị bề ngoài sáng chói đẹp trai mê hoặc đến thất điên bát đảo, nhưng lại nhanh chóng phát hiện cấp trên của mình là người đã có vợ, hơn nữa còn vô cùng thương yêu vợ mình, mặc dù không có ý gì, nhưng mỗi khi nhìn thấy Cố Triệt, cô vẫn ngượng ngùng.

“Vấn đề tình cảm?” Nói thật, Cố Triệt thật sự có hứng thú với những chuyện này, “Tôi là người từng trải, để xem có thể giúp gì được cho cô không.”

“Haiz, Hiểu Lệ thích một người, nhưng cô ấy là con gái, ngại theo đuổi người ta.”

Tiểu Đào khá nóng tính, không chịu nổi dáng vẻ e e thẹn thẹn của Hiểu Lệ. Đúng là kiểu người nóng tính.

“Sao lại ngại? Bà xã của tôi cũng là do tôi theo đuổi mới có được. Nếu như tôi không theo đuổi, chắc chắn là đã bị người ta cướp từ sớm.”

“Wa wa, hoá ra sếp Cố lại muốn bắt đầu kể tình sử?”

“Nhưng con gái làm sao có thể giống đàn ông, đàn ông vốn nên chủ động mà.”

“Nói như vậy cũng không đúng, tại sao đàn ông phải chủ động? Phụ nữ các cô luôn muốn đàn ông chăm sóc, còn muốn đàn ông theo đuổi các cô, có phải hơi mâu thuẫn rồi không?”

Cứ thế mà bùng nổ chiến tranh, hai phe không ai nhường ai. Hiểu Lệ làm đương sự cũng có chút ngượng ngùng, cầu cứu nhìn Cố Triệt.

“Được rồi được rồi, cãi nhau làm gì. Thích thì cứ theo đuổi, là nam hay nữ không quan trọng.”

“Vậy lúc trước sếp Cố theo đuổi có khổ không?”

“Rất vui.”

“Nói đi, nói đi!” Mọi người đã hoàn toàn quên mất vấn đề của Hiểu Lệ, tập trung về phía Cố Triệt, ngay cả vẻ mặt của Hiểu Lệ cũng có chút tò mò. Cũng không thể trách bọn họ, ai bảo sếp Cố bảo bọc người chị dâu này quá tốt, cũng không kể chuyện trước kia, đương nhiên khiến bọn họ tò mò.

Cố Triệt cũng không ngại, lập tức mở miệng nói, “Lúc còn đi học, bà xã của tôi là học sinh giỏi. Ngày đầu tiên huấn luyện quân sự tôi lập tức nhất kiến chung tình với em ấy, sau đó suy nghĩ làm sao để em ấy quen biết mình. Suy nghĩ nhiều cách, rồi tôi cảm thấy cách dùng học tập để làm quen là khá nhất. Thừa dịp ôn tập thi cuối kì, tôi lập tức bám lấy em ấy, phải nói là mặt dày, em ấy đi đâu tôi đi đó, ngoại trừ đi ngủ không đi theo sau em ấy ra, tôi nghĩ em ấy cũng thấy tôi phiền.”

“Bạn thời đại học?”

“Đúng vậy, năm hai đại học chúng tôi yêu nhau. Cũng phải theo đuổi em ấy gần nửa năm.”

“Không ngờ sếp Cố ngây thơ như vậy.”

“Ha ha, là do bà xã của tôi quá tốt. Lúc đầu tôi tỏ tình khiến em ấy sợ. Khi đó tôi nghĩ mình không còn hy vọng gì, định từ bỏ, nhưng vẫn không bỏ được... Cuối cùng vẫn yêu nhau. Sau đó em ấy hình như vẫn còn rất ngượng ngùng, vì tôi tỏ tình trước nên em ấy cướp mất chuyện cầu hôn của tôi.”

“Wa, phụ nữ tốt...” Một đám đàn ông không ngừng cảm thán, vì sao bạn gái và vợ của họ không tự nhận thức như vậy?

“Thật sự là rất tốt. Bây giờ tính ra cũng đã mười mấy năm, ha ha.”

Cố Triệt và Lục Xuyên có thể đi đến bước này như bây giờ thật sự là không dễ dàng.

Lúc đó Cố Triệt thật sự có âm mưu ôn tập chung với Lục Xuyên, Lục Xuyên tuy không nói gì, nhưng giống như vẫn có chút thành kiến với anh. Đại khái là với học sinh giỏi thì học sinh yếu —— không phải là kiểu người không muốn học mà căn bản là không có năng lực học tập —— bầm sinh, có cảm giác không thể hoà hợp. Không phải ghét hay khinh thường, chỉ là không hợp.

Nhưng bạn Cố Triệt vô cùng kiên trì bền bỉ, thề phải phá được pháo đài của Lục Xuyên.

Lúng ta lúng túng, sau khi thi xong cuối kì một, tình đồng đội cách mạng hữu nghị giữa bọn họ cũng tăng thêm một bậc.

Lần đó sau khi thi xong, Cố Triệt cảm thấy thế giới quan của mình đã thay đổi. Hoá ra chương trình học Trung Văn cũng không khô khan, ít nhất là học với Lục Xuyên khiến anh cảm thấy tình cảm vô cùng mãnh liệt. Thành tích khiến anh rất phấn chấn, vừa đứng xếp top ba, Lục Xuyên không cần phải nói, đương nhiên là hạng nhất. Mà Cố Triệt còn làm đám bạn cùng phòng của mình vô cùng ngạc nhiên: Cái tên bình thường học cùng sách giáo khoa như họ, còn ngủ gật làm sao có thể thi được top ba?

Kết quả là đến kỳ nghỉ hè, vừa mới khai trường, Cố Triệt lập tức lôi kéo Lục Xuyên đến căn-tin.

“Đi thôi, hôm nay mời cậu ăn cơm.”

“Sao vậy? Mới nhận được tiền?” Lục Xuyên không hiểu.

“Tiệc khai trường, tiệc lễ nhà giáo... Cái nào cũng được. Nếu không có cậu, tôi cũng không thể đến top ba.” Cố Triệt rất phấn khởi, quàng tay lên vai Lục Xuyên. Lục Xuyên nghĩ cả hai đều là con trai nên không sao, để anh kéo mình đi, cũng khiến cho Cố Triệt phấn khởi thêm một bậc.

“Thật ra cũng không hoàn toàn là công lao của tôi. Anh cũng rất cố gắng.”

Lời này của Lục Xuyên là thật tâm. Quan điểm của cậu với Cố Triệt đã thay đổi mấy lần, ngay từ đầu cảm thấy anh không học tập tốt, là một thằng học sinh tệ lậu, có hơi xem thường anh sau đó lại phát hiện anh

thật sự không phải không học, mà là học yếu, rồi mang theo vài phần tội nghiệp cho anh càng về sau nữa, vào tuần thi cậu cảm thấy Cố Triệt rất chịu khó, rồi dùng ánh mắt khác đối xử với anh.

Lẽ ra thi cuối kì ở đại học cũng không quan trọng như vậy, nhưng Cố Triệt lại rất cố gắng.

Lúc cùng nhau học không cần phải nói, Cố Triệt hầu như mỗi ngày đều đến chờ ở trước cửa thư viện vào lúc sáu giờ, bảy giờ vừa mở cửa lập tức chạy vào giành chỗ cho hai người. Khoảng mười lăm phút sau Lục Xuyên mới mang theo điểm tâm sáng đến cho anh, không phải Lục Xuyên không dậy nổi mà cậu ghét chỗ đông người, cho nên giao cho Cố Triệt nhiệm vụ giành chỗ khó khăn này. Cố Triệt cũng không hề oán thán, hơn nữa việc khiến Lục Xuyên hâm mộ anh chính là anh sẽ không ngủ gật trong giờ tự học, buổi trưa cũng chỉ gục lên bàn một lát.

Ở điểm này anh rất không giống Lục Xuyên, Lục Xuyên thì không thể không ngủ trưa, đến trưa phải về ký túc ngủ một giấc. Mỗi ngày Cố Triệt đều đưa cậu về ký túc rồi tự quay lại thư viện. Mỗi lần Lục Xuyên đến đều thấy anh đã bắt đầu học tập. Thật sự là còn chịu khó hơn cậu.

Hơn nữa, dù chưa thấy Cố Triệt như thế nào ở ký túc xá, nhưng Lục Xuyên cảm thấy chắc chắn là anh thức đêm đọc sách, bởi vì mỗi sáng sớm lúc cậu còn chưa học, anh đã có một đồng câu hỏi muốn hỏi mình, nếu không phải tối tăng thêm giờ học thì làm sao biết để hỏi? Chỉ vào điểm này, Lục Xuyên đã cảm thấy thật lòng hâm mộ Lục Xuyên. Cho nên sau này bọn họ yêu nhau, Lục Xuyên nhìn thấy Cố Triệt làm việc sống chết như vậy mới biết ý nghĩ ban đầu của mình vô cùng chính xác, top ba đó của anh, thật không phải đơn giản.

“Tôi chỉ muốn cảm ơn cậu, nếu không có cậu, chúng tôi cũng không làm được gì, cố gắng cũng vô dụng.” Lời này thật ra rất chân thành.

“Nhưng mà... ở đây rất đắt.”

Quán ăn này có cửa xoay, giá cả đương nhiên sẽ đắt hơn những quán cơm khác.

“Không sao, chỉ cần cậu thích ăn là tốt rồi.”

Kể từ sau khi ăn xong bữa cơm này, tình cảm giữa bọn họ lại tăng thêm một bậc. Chi ra bao nhiêu tờ hồng trong ví cũng không sao, nếu có thể gạt được một người vợ tốt như vậy trong trường đại học, thế thì cũng đáng! Cố Triệt vẫn có tầm nhìn xa trông rộng.

Sau đó Cố Triệt càng siêng năng chạy đến ký túc xá của Lục Xuyên. Ngay cả người trong ký túc của anh cũng nói “Nếu không phải con trai, tao còn tưởng mày đang theo đuổi cậu ta.”

Lúc đó Cố Triệt chỉ biết cười ha ha, nhưng trong lòng lại nghĩ là: Tôi đúng là đang theo đuổi bà xã.

Học kỳ hai cứ trôi qua như thế, Lục Xuyên đã có thói quen cùng đi ăn cơm, đi học, đi thư viện mỗi ngày với Cố Triệt. Ngày nào Cố Triệt cũng đến sớm hơn mình, giành chỗ cho mình, nếu phải lên lớp, ngay cả ký túc xá dành cho bọn họ cũng giành, điều này khiến Lục Xuyên có chút cảm động.

Cậu biết mình bắt đầu hơi ỷ lại vào Cố Triệt, nhưng cậu không thể nói ra sự ỷ lại này rốt cuộc là gì.

Mãi đến ngày đó...

7. Chương 7

Lục Xuyên nghĩ cho dù sau này mình có mắc chứng đãng trí của người già thì cậu vẫn vĩnh viễn nhớ được một ngày rất có ý nghĩa trong quá khứ — đó là ngày Cố Triệt tỏ tình với cậu.

Bởi vì Cố Triệt liên tục cố gắng học tập trong suốt hai học kỳ nên cuối cùng vẫn giữ được top ba ở cả hai học kỳ, thế là năm hai đại học thuận lợi chuyển vào trường quản lý, học quản lý công thương. Cố Triệt đã từng nói với Lục Xuyên rằng sau này anh muốn mở một công ty, không cần quá lớn, nhưng phải sản xuất sản phẩm mà anh thích, mặc dù vẫn chưa rõ là muốn làm gì.

Lục Xuyên không có khát vọng lớn như Cố Triệt, cậu chỉ mong mình có thể học tiếng Nhật giao tiếp suốt đời, hơn nữa còn muốn cho học sinh cảm nhận được niềm say mê văn học của mình.

Nhưng sau khi Cổ Triệt chuyển khoa, con đường tìm vợ của anh nháy mắt trở nên gấp ghev không ít. Bình thường có thể mượn cơ đi học chung để gặp nhau, nhưng bây giờ không cơ hội đó. Hơn nữa, dựa theo ý của học viện thì tốt nhất là phải đổi luôn cả ký túc xá, quản lý ký túc của học viện và quản lý ký túc bây giờ của họ vốn không quản lý cùng một nơi nên ngay cả việc đi tìm Lục Xuyên cũng trở nên khó khăn. Cổ Triệt suy nghĩ một chút, cảm thấy mình chờ đủ lâu, hẳn là có thể tỏ tình rồi?

Bây giờ là thời cơ tốt nhất, nếu bây giờ không nói, sau này tình cảm phai nhạt thì lại càng không có cách nào để nói.

Tuần thứ hai kể từ khi chuyển khoa, Cổ Triệt làm xong hết mọi chuyện của mình rồi lập tức đến tìm Lục Xuyên. Cuối cùng anh cũng thuyết phục được ban giám hiệu học viện để anh vẫn tiếp tục ở lại ký túc cũ, như vậy sau này dễ tìm Lục Xuyên hơn. Nhưng dù là thế, vẫn cần đòi hỏi rất nhiều thủ tục, cho nên nhất định phải thu xếp cho thật tốt.

Suốt một tuần đó, Cổ Triệt hoàn toàn không có thời gian ở bên Lục Xuyên. Việc này cũng làm khổ một Lục Xuyên đã bị chiều hư.

Tuy đã chuẩn bị tâm lý là sau này sẽ không có người chiếm chỗ cho mình, đi ăn cơm với mình, đi thư viện tự học với mình, nhưng mà..... Ngày đó đột nhiên đến khiến Lục Xuyên chỉ cảm thấy trong lòng mình rất khó chịu. Nếu lúc trước không quen biết nhau, bây giờ một mình cũng không thấy cô đơn. Nhưng đã quen có người vẫn luôn bên cạnh mình lải nhải huyền thuyên, nói chuyện trời nam biển bắc, bây giờ lại đột nhiên trống rỗng bên tai, đi học một mình, bên cạnh không còn nhiệt độ cơ thể của người kia, đối diện là chỗ ngồi trống rỗng, ngay cả trong giờ tự học cũng thấy thời gian trôi hơi chậm, không giống trước đây cách mỗi giờ sẽ bị Cổ Triệt kéo ra ngoài hành lang đứng, nói là đừng để ngồi đến bị vẹo thắt lưng.

Mình thật sự không thể rời khỏi anh ta? Lục Xuyên có hơi khó tin.

Nhưng khi đó làm sao cậu biết được, Cổ Triệt toàn tâm toàn ý, cẩn thận chờ đến một ngày như vậy: Ngày mà Lục Xuyên không thể rời bỏ Cổ Triệt.

Lúc gặp lại Cổ Triệt, trong lòng Lục Xuyên cảm thấy vui mừng khôn xiết, trong giọng nói cũng để lộ ra tâm tư, “Cổ Triệt này... Tôi cứ nghĩ là anh quên tôi rồi, cả tuần không thấy bóng dáng đâu.”

“Không phải vì quá bận cho việc chuyển khoa sao. Tôi không cố ý.”

“Đúng ha, bây giờ anh đã quen với bên kia chưa? Luôn phải cao điểm sao, rất khó đúng không?”

“Cũng tạm, mới khai giảng hai tuần nên không có nhiều việc. Đợi đến khi giúp xong mọi việc, tôi phải tự học mỗi ngày. Dù sao cũng có môn chưa học gì suốt một năm, tuy nghỉ hè đã lấy sách ra học một lần, nhưng vẫn cần phải học nghiêm túc, năm nay đặc biệt quan trọng.”

“Vậy anh chuyển đến ký túc kia?”

Cổ Triệt vẫn chưa nói cho Lục Xuyên biết chuyện không cần chuyển ký túc, “Không chuyển.”

“Không chuyển sao?” Lục Xuyên có chút không cẩn thận làm lộ sự vui mừng ngay từ trong giọng nói.

“Hình như cậu rất vui?”

Kết quả lại là vui tay vui mắt. Lục Xuyên cũng cảm thấy mình có chút thất lễ, chẳng lẽ mình thật sự vui vẻ như vậy sao? Quái lạ.

“Tôi... Tôi không có.”

“Lục Xuyên, bây giờ cũng đã năm hai rồi.” Cổ Triệt đột nhiên thay đổi giọng điệu.

Lục Xuyên nhất thời không nhận ra, chỉ gật đầu, “Qua một năm rồi.”

“Cậu từng yêu chưa?”

“Yêu?” Lục Xuyên không biết tại sao Cổ Triệt lại đột nhiên nói đến chuyện này, “Chưa từng.”

“Vậy bây giờ có thể suy nghĩ một chút không?”

“Có thể.” Lục Xuyên trả lời rất trôi chảy, “Nhưng không có đối tượng.” Đúng vậy, tất cả thời gian đều bị một đồng câu hỏi mỗi ngày của anh chiếm hết, tôi làm gì có cơ hội để tìm ‘đối tượng phát triển tình yêu’...

Cố Triệt dừng lại thật lâu, cuối cùng cũng mở miệng ——

“Vậy tôi... có được không?”

“Là sao?” Lục Xuyên không hiểu.

Ngôn ngữ không nhanh và mạnh mẽ bằng hành động, đây là suy nghĩ đầu tiên của Cố Triệt. Vì vậy anh không chút do dự bắt lấy bả vai Lục Xuyên, cúi đầu mạnh mẽ hôn Lục Xuyên, nụ hôn này dừng lại trong một chốc (giờ phút này Lục Xuyên hoàn toàn lúng túng) Cố Triệt mới buông cậu ra: “Chính là ý này.”

Sau đó?

Sau đó Lục Xuyên vô cùng kinh ngạc và hốt hoảng, chạy trốn chết. Còn Cố Triệt, không hề đuổi theo.

Sau khi quay lại ký túc, Lục Xuyên vẫn chưa hết khiếp sợ. Cậu vô thức vươn tay ra vuốt ve môi mình, vừa rồi... Cố Triệt hôn cậu sao? Anh ta, sao anh ta lại hôn cậu? Bọn họ đều là nam! Anh ta anh ta anh ta... Tại sao anh ta lại có ý nghĩ đó với cậu?

Không đúng không đúng, nhất định là có vấn đề ở đâu đó.

Ôm nghi ngờ, Lục Xuyên chui vào ổ chăn.

“Ê, lão út, hôm nay cậu không đi tự học? Sao lại ngủ sớm như vậy?” Trong ký túc của Lục Xuyên, bọn họ căn cứ vào tuổi tác để sắp xếp thứ tự, bởi vì hồi tiểu học cậu nhảy lớp nên cậu nhỏ tuổi nhất.

“Ừm, không đi.”

Bên ngoài lại truyền đến giọng nói, “Có phải là do không có Cố Triệt đi cùng nên cậu không có hứng thú tự học không? Anh thấy cả tuần nay trông cậu như bị bệnh.”

“Nói vậy. Tôi chỉ hơi khó chịu thôi.”

“Lão tam, cậu đừng nói lung tung, để cậu ấy nghỉ ngơi cho thật tốt đi.”

“Ừ, lão út, cậu phải học cách thích nghi với cuộc sống không có Cố Triệt đi. Tóm lại là mặc dù tự học gì đó không thể trông cậy vào bọn này đi chung với cậu, nhưng ăn uống, đi học vân vân, các anh em vẫn có thể giúp cậu, đừng quá khó khăn.”

Lão tam này... Lục Xuyên rất phiền muộn trong lòng, vì sao bây giờ mình lại giống như bị thất tình? Cậu đang rất buồn phiền.

Nhưng không nhịn được, hỏi lão tam: “A, tôi và Cố Triệt... Thật sự tốt như vậy?”

“Tốt như là cùng một người.” Lão đại trả lời.

“Nhưng cũng sẽ không đến nỗi không có cậu ta là không sống được đâu nhỉ.”

“Đương nhiên là không, từ từ rồi cậu sẽ quen. Bây giờ chỉ do quá đột nhiên thôi, nhưng nói thật... Cậu sớm biết là sẽ có một ngày như thế này rồi, lúc đầu cậu ta tới tìm cậu không phải vì thi tốt để được chuyển khoa sao, cậu ta chuyển đi rồi đương nhiên sẽ khiến cậu mất mát... cho nên tôi ra lệnh cho cậu phải bình thường lại.”

“Cậu đủ rồi đấy, lão tam, bình thường đâu thấy cậu trưởng giả như vậy.” Lão đại không chút do dự vỗ đầu lão tam, liếc nhìn Lục Xuyên, “Cậu đừng nghe cậu ta nói vậy. Chúng tôi biết Cố Triệt tốt với cậu, dù sao cũng chỉ là chuyển khoa, tự học hay ăn cơm gì đó vẫn có thể đi chung, cậu tự điều chỉnh một chút. Quá ỷ lại cũng không tốt. Cậu xem trước đây cậu một mình, thoải mái nhẹ nhõm, không phải cũng rất tốt sao?” Lão đại là người nhìn rõ mọi việc, tình tế hơn một chút so với nam sinh bình thường.

Lục Xuyên gật đầu, “Biết rồi. Tôi ngủ trước.”

“Được, cậu ngủ đi. Tôi và lão tam ra ngoài mua thức ăn khuya.”

Nhưng Lục Xuyên không ngủ được.

Những lời lúc nãy của lão đại và lão tam cứ quanh quẩn trong đầu cậu không đi. Đúng vậy, rõ ràng cậu biết là ngày này sẽ đến, nhưng vì sao lại cảm thấy khó chịu như vậy? Một tuần không có Cố Triệt, bản thân mình rất không vui, theo cách nói của lão nhị chính là ‘lặng lẽ không ít’. Nhưng mà... tình cảm của cậu với Cố Triệt là gì? Là tình... yêu?

Đừng nói đến yêu thương, ngay cả thích một ai đó, Lục Xuyên cũng chưa từng thử qua. Hồi trung học chỉ cố gắng học tập, vốn không để tâm đến chuyện đó.

Lần đầu tiên có người đối xử với cậu tốt như vậy, Cố Triệt thật sự rất tốt với cậu. Tốt đến cậu cũng không rõ mình đối với anh ấy, rốt cuộc là ý lại, hay là tình cảm khác... Haiz, thật phiền.

Thật sự cậu không để ý đến chuyện Cố Triệt hôn cậu. Vốn nên cảm thấy ghê tởm, nhưng cậu không có cảm giác đó, sau khi bị hôn cũng không có ý muốn lau sạch môi, thay vào đó là nhớ đến nụ hôn kia. Bởi vì trong nụ hôn của Cố Triệt... cậu cảm nhận được mùi vị của sự tuyệt vọng.

Tuyệt vọng? Tại sao Cố Triệt phải tuyệt vọng?

Lục Xuyên không hiểu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chi-muon-ben-anh-nhu-the-mai-cho-den-gia>